

PAMÁTNÍK

VYDANÝ
SBOREM DOBROVOL.
HASIČŮ VE SLATINĚ.

K OSLAVĚ
40 TI LETÉHO TRVÁNÍ
ZDEJŠÍHO SBORU
VĚNUJE
SBOR.

TISKEM SLEZSKÉ LIDOVÉ TISKÁRNY V OPAVĚ.

Původ obce Slatiny.

Ve starých památkách naší milé vlasti dočtem se, že roku 696 za panování krále Boboje Vendové vpadli do krajů slezských a krajiny děsně zpusťovali a mnohé škody natropili. I byl proti nim vyslán z Olomouce pán Zlatnický s malým vojskem, kterýž napadl Vendy právě v oné krajině, kde nynější Slatina stojí a ve statečném boji je slavně přemohl, jejich slaměné boudy zapálil, mnoho černého i hovězího dobytka a mnoho peněz nepřátelských se zmocnil a s velikou poctou se do Olomouce navrátil. Ze závnsti byl od mnohých dvořanů u krále křivě obžalován a do vězení uvržen.

Když Vendové v těch krajinách se více neukazovali, bylo p. Zlatnickému dáno na vůli: buď smrti v žaláři, aneb aby se do dobyté krajiny odstěhoval a si ji za sídlo vyvolil a kdykoliv by se Vendové objevili, vždy on napřed se svým lidem proti nim bojoval. Pán Zlatnický přistoupil na návrh druhý. Svolal své statečné vojáky a vyzval je, by následovali vůdce svého do krajin jimi tak statečně vydobytých. Mnoho věrných bojovníků následovalo svého pána a vůdce.

Na místech, kde bojovali, postavili si skrovná obydlí a tak povstala vesnice, která nazvána dle zakladatele svého Slatina.

Brzy za nimi přišli jejich dobře známí Starovodští, jimž pán Zlatnický dovolil, aby se usadili na jiném místě a sice na úpatí kopce, na němž Slatina stojí, v nízkém údolíčku a tak povstala druhá ves, jež nyní sluje Stará Ves. Obě novovystavěné vesnice těšily se veliké přízni králově, který královským úkazem je osvobodil od všelikých daní až do své smrti. Pokud možno historicky dokázat, následovali po sobě tito pánové z rodu Zlatnických:

Roku 696 Salvina Zlatnický, zakladatel Slatiny,

„ 728 Bundo Zlatnický,

„ 777 Venda Zlatnický,

„ 806 Herma Zlatnický,

„ 816 Jonal Zlatnický.

Všichni tito pánové provázeli vždy krále na výpravách válečných. U Slatiny pak vystavěli — byli totiž pohané — tři modly a sice byly to:

Mareta pro děti a staré lidi, Kozcičoča pro vojsko a Zlatnica pro vznešené osoby. Tyto modly uctivali obyčejně ohněm při úplňku měsíce. Zlatnicu pak uctivali dýmem z vlasů a nehtů. Tak se dělo až do roku 916. Více o pánech Zlatnických zaznamenáno není roku 830 zuřil ve zdejších krajinách po dva roky krutý mor.

Roku 894 na den sv. Havla, jak vypravuje kronika, objevila se na nebi velká kometa. Po pánech Zlatnických přešla na pány Jankovské z Vlašimi. Tito pánové byli již vyznavači víry křesťanské. Dle staré pověsti lidové, která se až do dnešního dne zachovala ujalo se křesťanství v kraji Slatinském již za času apoštola Cyrila a Metoděje. Neboť, jak pověst praví, přišel apoštol Cyril do zdejší krajiny a hlásal slovo Boží a u studánky blízko Slatiny křtil. Studánka tato až dosud slove Cyrilkou. Snad také první Jankovský pokřtěn byl od apoštola Cyrila a přijal proto jméno Cyril Jankovský.

Týž zničil modly pohanské, vystavěl křesťanský chrám, jak tomu nasvědčuje zakládající listina z roku 919, podepsaná biskupem olomouckým Sylvestrem a zakladatelem kostela Cyrilem Jankovským z Vlašimi. Dle této listiny ustanovuje se stálý duchovní správce, jemuž a jeho nástupcům pán Cyril pole a les mezi Metličkou a Keřkama v užívání dává. Originálu této listiny již není. Ale ještě r. 1804 měl tehdejší správce školy tužkou napsaný opis této listiny, dle kteréhož opis jest uschován také jiný opis v archivu farním.

Z rodu Jankovských z Vlašimi byli sezením ve Slatině následující pánové:

- Roku 916 Cyril Jankovský z Vlašimi,
- „ 939 Filip Jankovský z Vlašimi,
- „ 968 Petřík Jankovský z Vlašimi,
- „ 1001 Kolba Jankovský z Vlašimi,
- „ 1019 Daniel Jankovský z Vlašimi,
- „ 1036 Jindřich Jankovský z Vlašimi.

Rod Jankovských byl velice zbožný a získal si o rozšíření náboženství křesťanského velikých zásluh. Modly pohanské rozbořili a na místě jejich postavili chrám Páně. Také o duchovní katolické bedlivě pečovali.

O posledním z tohoto rodu Bedřichu Jankovském známo jest tolik, že vytáhl roku 1241 s hrstkou statečných bojovníků proti Tatarům a padl i se svým mužstvem v lese u Podvihova, kterýžto les až dodnes slove Jankovec. Za panování šlechtných pánů Jankovských byla Slatina navštívena také pohromami. Roku 950 byla veliká neúroda, takže životní potřeby byly velice drahé. Roku 977 opět různé nemoce hrozně řádily mezi lidem. Za to však rok 1000 byl velice úrodný. Roku 1091 strašně zuřil mor, který potrvál po tři plná léta.

Roku 1170 opět se ukázala kometa.

Od roku 1242—1307 spravovali Slatinu Templáři z Hradce. Však Slatina nepřinesla jim prázdného užitku, bylať po válkách s Tatary úplně zpusťována a kostel spálen a rozbořen. Templáři však kostela nového nevystavěli, neboť péče jejich nesla se jen k tomu, aby poddané své co nejvíce vysávali. Po Templářích ujali se panství nad Slatinou pánové z Kravař:

- Roku 1308 Hugo z Kravař,
- „ 1319 Gideon z Kravař,
- „ 1324 Jindřich z Kravař,
- „ 1350 Jiří z Kravař,
- „ 1369 Jetřich z Kravař,
- „ 1398 Petr z Kravař,
- „ 1496 Ladislav mladší z Kravař.

Tito pánové uvedli ve Slatině vše do pořádku a Hugo z Kravař opět vystavěl z kamene nový kostel roku 1314. Duchovnímu správci slatinskému, který spravoval 6666 duší, darovali pánové z Kravař 925 korců pšenice a toliktéž ovsa. V té době byla Slatina od Husitů vypálena a zpusťována, avšak pomocí pánů z Kravař opět vystavena. Než tito pánové jedním skutkem pokalili svou pověst. Oddělili totiž Starou Ves od Slatiny a přidělili kanonii Fulnecké, Slatinu přenechali pánu Laryšovi, pasterny prodali bíloveckým řezníkům. Pánové z Kravař odstěhovali se do Turkova a Plumlova. Tu nebylo slyšeti nic než pláč a nářek poddaných, neboť robota a různé daně vůčihledně tenkrát se rozmáhaly.

Roku 1427 porazili Husité Albrechta zetě krále českého Sigmunda u Břeclavy a Světlé.

Odtud přišlo jedno oddělení Husitů z Moravy přes Hradec a Březovou na Opavu loupit klášterní statky a fary. Také Slatina nezůstala tohoto vpádu ušetřena.

Kostel byl opět rozbořen a stál pustý až do roku 1479. Toho roku byl opět obnoven nákladem dvou občanů z Tisku. Za to obdrželi zmínění občané od tehdejší vrchnosti darem louky Babíkuru, Kutovinu, Kubinu. Pánové z Laryšů byli krevními příbuznými pánů z Kravař.

- Roku 1439 Jindřich Laryš,
- „ 1449 Margareta Laryšová.

Jest zaznamenáno, že v té době zámek byl přeložen z dolní na horní zahradu a ze základu znovu zbudován. Poddaní museli mnoho robotovati a veliké daně svým vrchnostem odváděti.

Za Margarety Laryšové dobyli v roce 1453 dne 29. května Turci Cařihradu a potom přitáhli až k Bělehradu, čímž země tyto naplněny postrachem. Se všech stran bylo verbováno vojsko proti Turkům. Pomocí Jana Kapistrouna byli Turci u Bělehradu poraženi a potlačeni.

U Bělehradu bojoval statečně pán Kryštof Studynka příbuzný Laryšův a byl v bitvě těžce zraněn.

Za jeho statečné skutky byla mu Slatiňna od jeho přátel darována roku 1458. Po něm nastoupil roku 1461 Jan Studynka, pán velice dobrý a lidumilný. Dle staré listiny pergamenové a jazykem českým sepsané, daroval svému věrnému kočímu Mikuláši Kučerovi za věrné služby statek ve Staré Vsi s pastvinami a loukou pod zahradou. Z toho měl ročně odváděti maličký poplatek kostelu slatinskému. Avšak roku 1590 odňal Starovesský rychtář tehdejšímu majiteli uvedené pastviny a louku s povolením pana Beneše z Pražmy nového majitele Statiny, který byl kacířem. Dalšími pány ve Slatině byli:

- Roku 1476 Matěj Pražma,
- ” 1491 Filipina Pražmová,
- ” 1502 Jindřich Sedlnický,
- ” 1519 Petr Sedlnický,
- ” 1546 Jan Sedlnický,
- ” 1562 Jiří Sedlnický.

Pán Matěj Pražma dal kopati studnu, při tom našel poklad. Koupil si tedy jiné panství a Slatinu přenechal své sestře Filipině.

Mikuláš Pražma, pán na Bilovci, pojal za manželku Felicitas, dceru pana Sedlnického, která dostala věnem horní les Zlatnicu a pastviny Vyškovské.

Na pastvinách vyškovských založena pak kolonie Vyškovice, které až do roku 1803 čítaly pouze 8 čísel. Téhož roku oddělen dvůr vyškovský od biloveckého a dostal samostatnou správu i zámek nynější v tomže roku postaven.

Roku 1556 na den svatého Prokopa napadal sních.

Roku 1519 na den sv. Urbana zuřil ve zdejších kraji hrozný víchr, který velikých škod v lesích i na stádech dobytka způsobil.

Sedlničtí, jak známo, byli všichni přestatečnými bojovníky a rozhodnými Čechy, kteří národ český, z něhož původ vzali, vroucně milovali a práv jeho hájili. Moravská Ostrava a Bartošovice byly v jejich držení.

Po těchto následovali pánové :

- 1574 Quido Sedlnický,
- 1589 Beneš Prážma,
- 1602 Štěpán z Vrbna,
- 1626 Jiří Lasota,
- 1630 Jan Lasota,
- 1632 Maxmilián Jarolím,
- 1646 Jenovefa Jarolímová.

Beneš Prážma jako kacíř odňal kostelu školní pozemky a daroval je kacířům, školu pak dal postavit za vesnicí na farním pozemku „Výhon“ zvaném. Zmíněné pole až dosud se zove školkou.

Teprve r. 1642 Maxmilián Jarolím navrátil odňaté polnosti i dům tehdejšímu učiteli Čápkovi opět k užívání. O této události jest v nejstarších farních matrikách slatinských následovně poznamenáno.

(Uvádím český překlad z latiny): Roku 1642 dne 1. května já Ondřej Vloncins, kanovník řeholního řádu sv. Augustina a fašář slatinský, se čtyřmi hodnověrnými svědky a sice z obce Tisku Jakubem Chovancem 92 let starým, Janem Rokytou 88 let starým a z vesnice Braviného Václavem Jedličkou 96 let starým a Matějem Křížkem 84 let starým za přítomnosti Nejjasnějšího a velectěného pána z Jarolímu (psáno de cet in Tharoll) majitele panství a Collatora Slatiny, jsem dokázal a dosvědčil, že slatinská škola na tom samém místě a pozemku kde nyní stojí a přes jejichž zahradu občané z Tisku do chrámu jdoucí také skutečně přecházejí dle dávné paměti uvedených svědků škola ta vždy stávala. A tuto školu pán Beneš Prázma, jako kacíř kostelů násilím odňal a pozemek soukromníkům prodal. Domek pro varhaníka v zahradě farářově vystavěl. Na základě tohoto věrohodného svědectví poručil zmíněný pán Jarolím, aby opět kostelu slatinskému vrácena byla a dělník školu obývající, aby byl ihned vystěhován, načež varhaník-ludirektor Čápek hned do školy se nastěhoval. Podepsán Maxmilián Jarolím de cet in Tharoll.

Paní Helena z Vrbna dala prostřední zvon přelíti od zvonáře opavského Borkovského z Borkova roku 1615; zvon ten byl centový a byl zničen ohněm v pondělí svatodušní dne 2. června roku 1811.

Po zbožné Heleně z Vrbna přešla Slatina na rod pánů Lasotů, kteří byli veřejnými kacíři a pronásledovali krutě duchovenstvo katolické a ztrpčovali jemu život, kde jen mohli. Z tehdejších farářů slatinských P. Tomáš Abies žalem se utrápil.

Lepší časy nastaly katolíkům farnosti slatinské za panování pana Maxmiliána Jarolíma, který navrátil odňaté školní pole opět kostelu a jeho nástupkyně Jenovefy. Paní tato vyznamenávala se příkladnou šlechetností. Chudina nalezla v ní pravou matku a štědrá její ruka vždy obdarovala chudinu. Proto lid jí přímo zbožňoval. Chudým dítkám stála ráda a často kmotrovstvím. Zimur trávila obyčejně v Opavě, kde obývala svůj vlastní dům. Po paní Jenovefě Jarolímové stali se pány slatinskými pánové z Halamů:

- 1649 Václav Halama z Jičína,
- 1664 Barbora Halamová z Jičína,
- 1676 Bedřich Halama z Jičína,
- 1695 František Halama z Jičína,
- 1710 Ludmila Halamová z Jičína,
- 1718 Antonín Halama z Jičína.

První z tohoto rodu Václav Halama byl v bitvě s Turky těžce raněn, do Slatiny přivezen, kde po 5 měsících dne 24. března 1664 zemřel ve věku 46 let a byl ve zdejším chrámu Páně dne 29. března téhož roku slavnostně pochován, zanechav vdovu po sobě manželku Barboru se čtyřmi syny a dcerou Evou.

Z těch převzal Bedřich po smrti své matky panství Slatinské Ferdinand stal se pánem v Neplachovicích, Felix a Alexander byli

důstojníky, z nichž první padl u Bělehradu, druhý se stal setníkem ve Vyškově. Eva Halamová provdala se za důstojníka Adama barona z Wagenspergu. Alexander založil dvě amiversacie za své rodiče.

Roku 1683 začátkem září táhli Poláci pod vedením Soběškého přes Opavu a Slatinu k Vidni. Jejich hejtman Godišovský byl ubytován na faře slatinské. Tehda farářem zdejším byl E. Garošovský. Jaké bylo překvapení pro hejtmana když poznal v chudobném venkovském duchovním představeném svého bývalého druha a přítele. Oba se přátelsky objali a radostí nad podivuhodným shledáním plakali. Hejtman ihned rozkázal svým vojínům, aby ani v tom nejmenším neobtěžovali obyvatelé Slatiny.

Proto také Slatina zůstala ušetřena každého násilí se strany vojáků polských, ne však obce sousední, které mnoho křivd musely od Poláků přetrpěti.

Helena Halamová uctila památku svých předků tím, že založila nadaci pro dvě mše svaté a sice za † Bedřicha Halamu a jeho manželku Annu Reginu a rodiče a druhou za Františka Halamu a jeho manželku Ludmilu.

Poslední z rodu Halamů, Antonín, prodal Slatinu roku 1720 pánu Jindřichu ze Štolcenheimu za 20.000 zlatých. Pán Jindřich byl rodem ze Sas a zemřel bez dědiců a pochován jest v Porubě. Následkem toho připadla Slatina císaři a byla spravována císařským administrátorem Jakubem Stadionem od roku 1723—1726. R. 1726 koupil Slatinu pán Leopold Lichnovský z Vošic za 24.000 zlatých. Týž vypátral ve starých listinách, že Opava má od Slatiny v zástavě 250 vratislavských čtvrtí (stará míra) lesa za 3000 zlatých a chtěl les ten vyplatiti.

Páni Opavští by však nerádi dali nazpět tak krásný kus lesa a proto přemlouvali pána Lichnovského, by Slatinu prodal, že mu najdou kupce, který mu panství dobře zaplatí.

A skutečně našli kupce v osobě pána Karla Ludvíka z Quirinu, jenž r. 1734 Slatinu koupil za 36.000 zlatých.

Pán Lichnovský sice na panství prodejem mnoho vyzískal, avšak i Opava tímto zprostředkováním koupě si za laciný peníz navždy zachovala kus krásného lesa, kterého nyní používá ku svým germanisátorským choutkám a nic si z toho nedělá, že les teď od českých pánů tak lehkým způsobem nabyla.

Nyní arcíř nestrpí v lesích svých českého služebníka.

O pánu z Quirinu kolovala pověst, jest rodem z Paříže a že přišel do Vidně, kde si koupil na židovském náměstí dům, který mu za rok tolik vynesl, co panství slatinské.

Roku 1742 spravoval Slatinu Karel František z Quirinu, který byl velmi lekomyslný mladík a se statkem po otci zděděným velmi špatně hospodařil. Nasekal mnoho dluhu tak, že již roku 1749 byl nucen Slatinu prodati a odstěhoval se do Vidně, aby tam ještě

spíše mohl promarniti skrovné trosky otcovského jmění. Slatinu koupil Maxmilián svobodný, pán ze Sobku a Kornice, praesidens v Opavě. Týž dal zhotoviti inženýrem mapu panství slatinského. Po jeho smrti roku 1770 připadla Slatina jeho dědicům.

Roku 1772 dostala Slatina opětně nového majitele a sice Josefa hraběte Kanala. Jemu vyhořel zámek i s dvorem (r. 1775) při čemž všechny listiny v archivu zničeny byly. Co tu zničeno starých spisů českých, které byly svědky dávnými, že Slatina byla povždy od svého původu slovanskou a také jistě i obce okolní, které nyní jsou již poněmčeny. Škoda páčila se na 9000 zlatých.

Hned roku 1776 dal hrabě z Kanalů shořelý zámek, jakož i dvůr znovu vystavěti. Však zdálo se, jakoby zničením starých svědků češství slatinského zničeno bylo také štěstí pánů z Kanalu.

Za 50 roků po zničení vzácného archivu slatinského připadla Slatina jako dědictví pánů z Pachtů, rozené hraběnce z Kanalů, která plných 22 let v držení panství slatinského byla.

Ač byla paní šlechtná, dobrotivá, přece velmi málo dlela na svém zámku, který přece mile rozhlíží se z malého návrší do okolní krajiny. Dlela raději v některém hlučnějším městě. R. 1847 zakoupil Slatinu Rajmund, říšský rytíř z Maunerů.

Byl to velmi hodný a zbožný pán ač mnohdy podivín.

Staral se o okrášlení chrámu Páně, dal pro hlavní oltář namalovati veliký obraz Madonny Sixtinské. Pro sebe vystavěl vkusnou hrobku hned naproti hlavnímu vchodu do kostela, v níž po své smrti také pohřben byl. Než jeho tělesné ostatky dlouho neodpočivaly mezi dobrým lidem horským, nýbrž převezeny byly do Vidně a tam k věčnému odpočinku uloženy. Hrobka zůstala zachována a dle vůle zakladatele věnována místnímu duchovenstvu.

Neplných 50 let byla Slatina majetkem pánů z Manerů neboť již roku 1895 koupil ji pán Rudolf Richter, velkoobchodník v Opavě za 205.000 zlatých.

Paní Richtrové se jaksí nelíbilo v zapadlé horské krajině, nepodobaly se jí četné pahrbky lesnaté prorývané zelenými loukami, bylo to vše fádni. Proto majetník na radu svého obezřetného správce p. Burkoně roku 1902 odprodal celý dvůr Karlovice.

Rozparcelované pozemky tohoto dvoru zakoupili většinou rolníci z Tisku a z Nového Světa. Tím připadl kus půdy bývalých českých pánů opětně do rukou českých a dá Pán Bůh, že rolníci z Tisku půdu onu pro sebe a své potomky navždy zachovají.

Prodejem Karlovického dvoru zmenšil se velkostatek velice, obzvláště co do orné půdy. Prodejem získal p. Richter mnoho a k tomu ještě prodal rok na to Slatinu podnikateli staveb Lamplovi z Vidně. Tento žid zaplatil bývalému majiteli za Slatinu na hotovosti 50.000 korun a k tomu přidal dva domy ve Vidni. Když však viděl Lampel, že na Slatině nedá se mnoho vytlout, prodal ji roku 1904 opětně v únoru za 260.000 korun pánu Karlu Dobnerovi z Dobenau.

Pán Karel Dobner z Dobenau sám jsa velmi přívětivým a milým pánem a snad by své moci neuplatňoval k poněmčení obce Slatiny, kdyby neměl rádcem svého správce Karla Verneru, který ač původem Čech nemohl Čechům přijíti ná dobré jméno a měl velikou chuť zdejší českou školu postupně změnit na školu německou.

Jednalo se o rozšíření dvoutřídní a trojtřídku.

Nastal boj mezi stranou uvědomělou a stranou Němcům přející. Poslední podporoval účinně sám hejtman bílovecký Klingner a někteří páni, kteří tenkrát měli nátěr pokrokový, by byli snad k tomu svolili.

Proti zřízení německé 3 třídy rázně se postavil místní pan farář veledůstojný p. P. Jaromír Küttel a čestný člen zdejšího hasičského sboru, který svými věcnými důvody zažehnal veliké neštěstí, které národní život ve Slatině zničit mělo.

Týž velmi obezřetně vedl raifeisenku, kterou založil bývalý místní kooperátor P. Arnošt Omasta.

Vznik a vývoj hasičského sboru.

Mezi spolky, které se ve zdejší obci uplatňovaly, patří na prvním místě hasičský sbor, které pro vzrůst hasičských sborů ve městech a v pokročilejších vesnicích se zařizovaly. Tuto myšlenku chápali i zdejší občané a první mezi těmi byl zdejší občan a starosta obce p. Ondřej Vavrečka, který se celou svojí duševní schopností o založení tohoto spolku staral a tento založil roku 1886. (Zakoupena stříkačka jednoproudni čtyřkolová). Ježto zdejší obec byla nemajetná a občané se báli velikých finančních vydání, sešlo z této dobré myšlenky a sbor existoval jen na papíře a když po opětovném naléhání starosty tehdejšího, aby sbor začal existovati a vyvíjeti činnost, založen tento znovu za dva roky později a sice v r. 1888. Prvním velitelem zvolen tehdejší starosta p. Ondřej Vavrečka a vedl hasičský sbor v začátcích svědomitě jakožto jeho zakladatel a sice od roku 1888 26. února až do roku 1890 9. března.

Roku 1890 odstěhoval se ze zdejší obce a převzal po něm vedení p. František Boháč, rolník ze Slatiny a vedl sbor až do roku 1892.

Rokem 1893 převzal otěže sboru p. Antonín Langer, který též se o jeho rozkvět ve zdejším místě staral a zároveň o sbor pečoval a spravoval jej až do roku 1894. Za svou činnost jmenován čestným členem sboru. Tenkrát bylo ve sboru volení a řeč německá.

V roce 1895 zvolen velitelem p. Raimund Stanovský, který přeložil německé stanovy na české, které u zdejšího sboru byly od založení a změnil velení německé na velení české. S jeho přičiněním byly zakoupeny stříkačky a to: 1 čtyřkolová dvouproudni a 1 dvoukolová jednoproudni od firmy Smekal a vdova, pak naviják hadic, které až dosud fungují k nejlepší spokojenosti a prokázaly již mnoho služby při požárech a zachránění majetku bližních. Pan

Rajmund Stanovský bohužel pro své tělesné neduhy byl nucen se velení a vedení sboru vzdání a to v roce 1907 a jako odměnu a uznání za svou obětavost, svědomitou práci a přesné vedení sboru jmenován čestným členem.

Zakládajícími členy v roce 1888 byli:

Pp. Ondřej Vavrečka, Vincenc Bajnar, Hugo Stein, Edmund Erlebach, Petr Ocásek, Cyril Vavrečka, Antonín Balner, Vincenc Vajda, Josef Vidlák, Josef Vavrečka, Bernhard Vidlák, Ignác Frgala, Josef Srubek, Josef Stanovský, Jindřich Fešar, František Ocásek, Max Seidler, František Falhra, František Stanovský, Rudolf Gráf, Libor Žurek, Rudolf Seidler, Rudolf Beilner, Antonín Ertl, Teodor Jestřibek, František Boháč a Josef Klos.

Z těchto dosud žijí:

Pp. Ondřej Vavrečka, Antonín Balner, Josef Srubek, Josef Stanovský, Jindřich Fešar, Max Seidler, František Falhra, Rudolf Gráf, Libor Zurek a Rudolf Seidler.

Rokem 1907 převzal vedení pan Emil Kaluža, který svým přičiněním založil místní hasičskou pohřební pokladnu, která až dosud se dobře mezi členstvem osvědčila a mnohým pozůstalým nápomocna byla. Též se přičinil a založil hasičskou spolkovou hudbu, která založena od roku 1907 a pod vedením kapelníků pp. Gustava Klosa a Arnošta Blaštika prospívala až do roku 1926. Rokem 1926 hudba tato rozpuštěna.

Po dobu svého trvání v mnohém ohledu bratrsky a nezištně svůj úkol plnila. Dotyčný byl za péči o povznesení sboru rovněž jmenován čestným členem sboru. Vedl sbor až do roku 1911.

V roce 1911 převzal sbor František Hauptmann a vedl jej jako náčelník jen krátký čas.

Roku 1913 převzal sbor p. Rudolf Lindovský, který však pro vypuknutí světové války ke konci července 1914 vedení zanechal musel. Po čas války řídily řady hasičské povoláním bratrů hasičů do válečné vřavy a tu ujal se znovu vedení sboru pan František Hauptmann, který však v roce 1916 musel vedení zanechat a povolán k vojenské službě. Po něm převzal vedení p. Čeněk Gráf a po tomto na všeobecné přání z řad hasičských i z řad občanstva dlouholetý místonáčelník Josef Klos (byl 10 let místonáčelníkem), který ač tělesně nemocen, přece převzal do rukou otěže hasičského sboru a vedl tento až do návratu bratrů hasičů z války do konce r. 1918.

Po návratu z války převzal zase nazpět vedení sboru opět p. Lindovský Rudolf, který se ke konci roku 1926 své hodnosti ve sboru vzdal. Za svou činnost jmenován čestným členem.

Následkem uplatnění a schválení nových stanov byl mimořádnou valnou hromadou 22. května 1927 zvolen starostou sboru. Při valné hromadě konané 1. ledna 1927 zvolen náčelníkem sboru čestný člen br. Antonín Krejčí.

Sbor jmenoval od svého založení v roce 1888 až do konce roku 1927 tyto pp. za jejich obětavost pro hasičský sbor čestnými členy sboru: Dstp. P. Jaromír Küttel, farář ve Slatině, Josef Hořina, hospodářský správce Nová Ves u Mor. Ostravy, Josef Srubek, výměnkář ve Slatině, p. Dobner Karel, zemřel ve Vidni, Josef Antonín Richter, velkostatkář ve Slatině, Josef Stypa, nadučitel ve Slavkově, Antonín Langer, výměnkář ve Slatině, Rudolf Lindovský, tovární úředník ve Slatině, Antonín Krejčí, tesařský mistr ve Slatině, Rajmund Stanovský, hostinský ve Slatině a Emil Kaluža, učitel v M. Ostravě.

Za svou obětavou činností jako zbrojmistr jmenování Jan Beilner a za zvláštní zásluhy u příležitosti přesporních požárů Rudolf Schindler dne 26. února 1928 sborem čestnými členy.

Ochuzování Slatiny.

Pro nedostatečné obdělávání zdejší pahorkaté půdy byl výnos této nepatrný, následkem čehož přišli zdejší zemědělci do velikých peněžních nesnází, byli nuceni záchranu hledati u lichvářů a různých spekulantů, kteří směnkami a různými peněžními machinacemi a vysokou úrokovou mírou z těchto zdejší lid vyssávali a kromě toho i hospodářsky ničili.

V důsledku toho přišlo několik zdejších občanů o svou zemědělskou živnost. Aby uhájili nadále své živobytí byli nuceni podrobiti se osudu a hledati práci v průmyslových místech bílovecka a mor. ostravska. Ježto finanční krize u zdejších hospodářů velice se rozmáhala jakožto v horském kraji, byli hospodáři nuceni své pozemky prodávati od svých selských statků a tyto pozemky za laciné peníze odkupovali zdejší velkostatkáři, kteří na úkor chudých občanů se obohacovali. Následek toho je, že naše obec skládá se z převážné části z dělného lidu.

Vývin spolkového hnutí v obci Slatiuě.

V posledním čtvrtstoletí počala se u nás ve zdejší obci vyvíjeti spolková činnost. Založen byl hospodářský spolek Kampelička, která přijímá vklady, půjčuje zdejším i okolním občanům na osobní úvěr s přiměřeným mírným úrokem půjčky, aby občanstvo nebylo vydáno do rukou různých peněžních spekulantů. Po státním převratu nastala bytová krize, která nutila mnohého nemajetného občana ke stavbě obytného domku a v té době osvědčila se plně pro zdejší kraj zdejší Kampelička.

Poněvadž zdejší obec skládá se z převážné většiny z dělníků, založili si tito svou politickou organizaci, která dostala název: politická organizace sociálně-demokratické strany ve Slatině a založena v roce 1910. Při počátcích svého založení neměla na různých ustlání, neboť za tehdejší byrokracie někteří členové nesměli se ani otevřeně ke své mateřské organizaci hlásiti a vedení byli v seznamu bez svých jmen, aby nebyli z práce vyhazováni na dlažbu.

Avšak přes všeobecný odpor tato organisace se udržela až dodnes.

Po 28. říjnu 1918 založeny pak byly strany a spolky:

Čsl. strana lidová, čsl. republikánská strana zemědělského a maloroľnického lidu, čsl. strana národně socialistická.

Kromě toho jsou též v obci tělocvičné spolky, které mezi zdejší mládeží pěstují tělocvik, divadla a pod., jsou to: Dělnická tělocvičná jednota, Čsl. jednota Orel a tělocvičná jednota „Sokol“. Prvá tělocvičná jednota stála již před válkou.

Pohyb se zdejším velkostatkem.

V roce 1911 zakoupila obec Slatina od býv. velkostatkáře p. Karla Dobnera zdejší velkostatek se živým i mrtvým inventářem za 550.000 korun. Ježto obec peníze žádné neměla a majetku také žádného, kromě kouska lesa zvaného „Obecník“, byla nucena koupiti velkostatek za cenné papíry, které dostala jako půjčku, avšak tyto za krátký čas na své ceně klesly, čímž obec utrpěla ohromnou škodu. Mimo toho dluh, který téměř celkově vázl na velkostatku, musel vysokou úrokovou mírou býti úrokován tak, že obec poklesnutím cenných papírů až do vymožení půjčky na velkostatek velké škody utrpěla.

Zakoupením velkostatku naskytla se zdejším občanům příležitost, že si mohli od obce z velkostatku zakoupeného podle možnosti a majetkových poměrů pozemky zakoupení a tím hospodářství svoje zvelebiti a rozšířiti. Pozemky, které občané neodkoupili od obce, spravuje obec ve své državě. Neboť dříve veškeré dobré pozemky měli ve svém držení bývalí velkostatkáři, takže pozemky občanů byly ohraničeny pozemky panskými.

Kromě toho obec vlastnila a vlastní ještě mnoho krásného lesa.

Zušlechťování obce.

V roce 1907 až 1908 postavena okresní silnice ze Staré Vsi přes Slatinu do Vyškovic. V roce 1909 postaven a vymožen pro zdejší obec poštovní a telegrafní úřad, čímž naše vesnička dostala spojení s širším krajem, takže začala se též obchodně i hospodářsky zvelebovati.

V roce 1921 budována silnice ze Slatiny přes Nový Svět do osady Karlovic.

V roce 1927 zbudována silnice v kolonii Ohradě do Staré Vsi. Nyní projektuje se ještě vybudování elektrické sítě pro zdejší obec Slatinu a osady Nový Svět, Karlovice a Ohradu. Kromě toho má se stavěti vodovod, což vše jest již zastupitelstvem usnešeno k projektování.

V roce 1919 byla položena u Lípy svobody na návsi u kostela pamětní deska, jako symbol osvobození čs. národa a za tím účelem zřízen kolem lípy svobody obecní sad.

Stavební ruch.

Jak již řečeno následkem bytové kryse jsou některé objekty patřící dřívějšímu velkostatku vybudovány za obytná stavení a mimo toho přibýlo do naší obce ještě mnoho krásných budov. Obec naše čítala před válkou 101 číslo domu a nyní následkem staveb čítá 131 domovních čísel.

Nemovitý majetek hasičského sboru.

K 40ti letému trvání hasičského sboru ve Slatině, kteréžto jubileum budeme oslavovati v roce 1928 vlastní sbor od roku 1888 do 1928 následující náradí: 2 stříkačky, 2 berlovky, 400 metrů hadic, žebře, lékárníčku, naviják hadic, pro samaritánskou službu samarit. nosítka a různé jiné náradí.

Zároveň přičiňuje se sbor, by svou hasičskou myšlenku co nejvíc mezi občanstvem uplatnil a též i zachoval. Také stará se, aby v případě neštěstí svým občanům co nejvíce nápomocným byl.

Další činnosti do nové čtyřicítky mnoho „Zdaru“.

Ve Slatině v měsíci lednu 1928.

Sbor dobrovolných hasičů ve Slatině
u Bilovce, Slezsko.

